ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 9. októbra 2008 *

Vo veci C-404/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Fővárosi Bíróság (Maďarsko) zo 6. júla 2007 a doručený Súdnemu dvoru 27. augusta 2007, ktorý súvisí s trestným konaním

György Katz

proti

István Roland Sós,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca), J. Klučka, P. Lindh a A. Arabadjiev,

* Jazyk konania: maďarčina.

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19. júna 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— G. Katz, v zastúpení: L. Kiss, ügyvéd,

— I. Sós, v zastúpení: L. Helmeczy, ügyvéd,

— maďarská vláda, v zastúpení: J. Fazekas, R. Somssich a K. Szíjjártó, splnomocnené zástupkyne,

— rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Troosters a B. Simon, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 10. júla 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 2 a 3 rámcového rozhodnutia Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí v trestnom konaní (Ú. v. ES L 82, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 72; ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti Istvánovi Rolandovi Sósovi, ktorý je stíhaný za podvod subsidiárnym súkromným žalobcom Györgyom Katzom.

Právny rámec

Právo Európskej únie

3 Podľa odôvodnenia č. 4 rámcového rozhodnutia:

„Členské štáty by mali aproximovať svoje právne predpisy v rozsahu nevyhnutnom na dosiahnutie cieľa, aby sa obetiam trestných činov poskytol vysoký stupeň ochrany bez ohľadu na to, v ktorom členskom štáte sa nachádzajú.“

4 Podľa článku 1 rámcového rozhodnutia na účely tohto rámcového rozhodnutia:

„a) ‚obeť‘ je fyzická osoba, ktorá utrpela ujmu, vrátane fyzického a psychického poškodenia, emocionálneho utrpenia, ekonomickej straty, priamo spôsobenú konaním alebo nekonaním, ktoré je porušením trestného práva členských štátov.

…“

5 V článku 2 rámcového rozhodnutia sa uvádza:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby obete mali reálne a primerané postavenie v ich trestno-právnom systéme. Naďalej bude vyvíjať všetko úsilie na zabezpečenie toho, aby sa s obeťami zaobchádzalo s náležitou úctou voči dôstojnosti jednotlivca počas konania a uzná práva a oprávnené nároky obetí so zvláštnym prihliadnutím na trestné konanie.

2. Každý členský štát zabezpečí, aby obete, ktoré sú obzvlášť zraniteľné, mali prospech zo špecifického zaobchádzania najlepšie prispôsobeného ich pomerom."

6 Článok 3 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Každý členský štát zaručí obetiam možnosť, aby boli počas konania vypočuté a aby predložili dôkazy.

Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby jeho orgány vypočúvali obeť iba do miery nevyhnutnej vzhľadom na trestné konanie."

7 Podľa článku 5 rámcového rozhodnutia:

„Každý členský štát prijme vo vzťahu k obetiam s postavením svedkov alebo zúčastnených strán konania potrebné opatrenia na čo najväčšiu minimalizáciu komunikačných ťažkostí, pokiaľ ide o pochopenie alebo zaangažovanosť na príslušných krokoch príslušného trestného konania v rozsahu porovnateľnom s opatreniami takéhoto typu, ktoré prijíma vo vzťahu k obžalovaným."

8 Článok 7 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Každý členský štát poskytne podľa príslušných vnútroštátnych predpisov obetiam s právnym postavením zúčastnených strán alebo svedkov možnosť refundácie nákladov, ktoré im vznikli v dôsledku ich oprávnenej účasti na trestnom konaní."

9 Z informácie o vyhláseniach, ktorými Francúzska republika a Maďarská republika uznali právomoc Súdneho dvora rozhodovať o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa aktov, ktoré sú uvedené v článku 35 Zmluvy o Európskej únii, uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskej únie* 14. decembra 2005 (Ú. v. EÚ L 327, s. 19), vyplýva, že Maďarská republika na základe článku 35 ods. 2 EÚ vyhlásila, že uznáva právomoc Súdneho dvora Európskych spoločenstiev rozhodovať v súlade s podmienkami stanovenými v článku 35 ods. 3 písm. a) EÚ.

10 Rozhodnutím maďarskej vlády (kormányhatározat) 2008/2003 (V. 15.) týkajúcim sa vyhlásenia, pokiaľ ide o postup predkladania návrhov na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru z 15. mája 2003, však „Maďarská republika na základe

článku 35 ods. 2 EÚ vyhlasuje, že uznáva právomoc Súdneho dvora Európskych spoločenstiev v súlade s ustanoveniami článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ“.

11 Z informácie o vyhláseniach Maďarskej republiky, Litovskej republiky, Lotyšskej republiky a Slovinskej republiky o ich uznávaní právomoci Súdneho dvora rozhodovať o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú aktov uvedených v článku 35 Zmluvy o Európskej únii, uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskej únie* 14. marca 2008 (Ú. v. EÚ L 70, s. 23), vyplýva, že Maďarská republika stiahla svoje predošlé vyhlásenie a súčasne „vyhlasuje, že uznáva právomoc Súdneho dvora Európskych spoločenstiev v súlade s ustanoveniami článku 35 ods. 2 a článku 35 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii“.

Vnútroštátna právna úprava

12 § 28 ods. 7 zákona č. XIX z roku 1998 o trestnom konaní (Büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény) stanovuje:

„So zreteľom na podmienky uložené týmto zákonom prokurátor podáva obžalobu, s výnimkou prípadu súkromnej obžaloby alebo subsidiárnej súkromnej obžaloby, ďalej vykonáva úkony vyplývajúce z tejto obžaloby pred súdom alebo rozhodne o predložení veci na mediačné konanie, o prerušení konania alebo o jeho čiastočnom zastavení. Prokurátor môže vziať žalobu späť alebo ju zmeniť. V priebehu konania pred súdom môže preskúmať spis. Je oprávnený podávať návrhy k akejkoľvek otázke nastolenej v konaní, o ktorej má súd rozhodnúť.“

13 § 31 ods. 1 toho istého zákona stanovuje:

„Ako prokurátor nemôže v trestnom konaní vystupovať:

…

b) ten, kto v konaní vystupuje alebo vystupoval ako… obeť, súkromný žalobca, subsidiárny súkromný žalobca, súkromná osoba na strane žalobcu, oznamovateľ trestného činu alebo ich zástupca alebo akákoľvek osoba blízka týmto subjektom;

c) ten, kto vo veci vystupuje alebo vystupoval ako svedok alebo ako znalec alebo odborník;

…“

14 § 51 ods. 1 uvedeného zákona definuje pojem obeť ako osobu, ktorej práva alebo oprávnené záujmy boli trestným činom porušené alebo ohrozené. Podľa § 51 ods. 2 tohto zákona má obeť trestného činu právo:

„a) byť prítomná na procesných úkonoch a nazerať do procesných aktov, ktoré sa jej týkajú, ak tento zákon neustanovuje inak;

b) v ktoromkoľvek štádiu konania prekladať návrhy a vyjadrenia;

c) byť poučená súdom, prokurátorom a vyšetrovacím orgánom o svojich právach a povinnostiach v trestnom konaní;

d) podávať opravné prostriedky v prípadoch uvedených v tomto zákone.“

15 Podľa § 53 ods. 1 zákona XIX z roku 1998:

„V prípadoch uvedených v tomto zákone môže obeť trestného činu vystupovať ako subsidiárny súkromný žalobca, ak:

a) prokurátor alebo vyšetrovací orgán odmietol začať trestné stíhanie alebo vyšetrovanie zastavil;

b) prokurátor nepodal obžalobu v plnom rozsahu;

c) prokurátor vzal obžalobu späť;

d) prokurátor vzhľadom na výsledky vyšetrovania nezistil, že bol spáchaný trestný čin, ktorý by odôvodňoval podanie obžaloby, a teda obžalobu nepodal, alebo vzhľadom na výsledok vyšetrovania nariadeného v rámci konania o súkromnej obžalobe sa rozhodol, že obžalobu nepodá;

e) prokurátor na pojednávaní vzal obžalobu späť, pretože podľa jeho názoru trestný čin neodôvodňuje podanie obžaloby."

16 § 236 uvedeného zákona uvádza:

„Ak zákon nestanovuje niečo iné, subsidiárny súkromný žalobca má v súdnom konaní právomoci prokurátora, vrátane právomoci navrhovať nariadenie donucovacích opatrení spočívajúcich v odňatí alebo obmedzení osobnej slobody obžalovaného. Subsidiárny súkromný žalobca nemôže navrhnúť, aby bola obžalovanému odňatá jeho rodičovská zodpovednosť."

17 § 343 ods. 5 toho istého zákona stanovuje:

„Subsidiárny súkromný žalobca nemôže rozšíriť rozsah obžaloby."

Skutkový stav a prejudiciálna otázka

18 V obžalobe, ktorú G. Katz ako subsidiárny súkromný žalobca podal na Fővárosi Bíróság (súd v Budapešti) proti I. Sósovi, G. Katz obžalovanému vytýka, že sa voči nemu dopustil podvodu podľa § 318 ods. 1 maďarského trestného zákona (Büntető törvénykönyv) a spôsobil mu škodu veľkého rozsahu v zmysle odseku 6 písm. a) tohto článku. Uvedená obžaloba bola podaná v nadväznosti na rozhodnutie prokurátora o zastavení trestného stíhania v tejto veci.

19 Obžaloba podaná subsidiárnym súkromným žalobcom je osobitným typom obžaloby upraveným predpismi maďarského trestného procesného práva. Okrem obžaloby podávanej prokurátorom maďarské právo dovoľuje, aby obeť niektorých menej závažných trestných činov začala a viedla trestné konanie: ide o „súkromnú obžalobu" („magánvád"). „Subsidiárna súkromná obžaloba" („pótmagánvád"), ktorá je predmetom dotknutého vnútroštátneho konania, je tretím typom obžaloby, ktorá obeti trestného činu umožňuje vstúpiť do konania najmä v prípade, keď prokurátor vezme späť obžalobu, ktorú podal. Súkromnú obžalobu a subsidiárnu súkromnú obžalobu nemožno zamieňať s uplatňovaním náhrady spôsobnej ujmy súkromnou osobou na strane žalobcu.

20 Návrh G. Katza, ktorým žiadal, aby bol ako obeť trestného činu v rámci predmetnej subsidiárnej súkromnej obžaloby predvolaný a vypočutý ako svedok, Fővárosi Bíróság zamietol, pričom rozhodol o tomto návrhu na vykonanie dôkazu a ukončil diskusiu o tejto otázke.

21 Vo svojom prednese pred vnútroštátnym súdom G. Katz uviedol, že vnútroštátny súd tým, že odmietol svedeckú výpoveď obete trestného činu, ktorá je zároveň žalobcom, porušil zásady práva na spravodlivé súdne konanie a rovnosti prostriedkov v konaní, zakotvené v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísanom v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP"). Okrem toho uviedol, že už počas vyšetrovania mu bola spôsobená škoda tým, že vyšetrovací orgán nesplnil svoju

povinnosť objasniť skutkový stav, pričom práve inštitút subsidiárneho súkromného žalobcu umožňuje túto situáciu napraviť tým spôsobom, že vypočutím obete, ktorá sa osobne dostaví na výsluch, by bolo možné zistiť pravdu a táto osoba by mohla domôcť sa náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená. G. Katz sa domnieva, že v opačnom prípade je obeť trestného činu znevýhodnená vo vzťahu k stíhanej osobe.

22 Na neskoršom pojednávaní, ktoré sa konalo 6. júla 2007, uvedený vnútroštátny súd opätovne nariadil vyšetrovanie. Tento súd konštatoval, že hoci § 236 zákona XIX z roku 1998 vyňal subsidiárneho súkromného žalobcu zo zákazu vystupovať ako prokurátor, žiadne ustanovenie tohto zákona nestanovuje výnimku zo zákazu § 31 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého svedok nemôže vystupovať ako prokurátor. Fővárosi Bíróság z toho vyvodil, že subsidiárny súkromný žalobca v rámci takéhoto trestného konania nemôže byť vypočutý ako svedok. Pokiaľ ide o konanie o súkromnej obžalobe, dotknutý zákon obsahuje výslovné ustanovenie, podľa ktorého súkromný žalobca môže byť vypočutý ako svedok. Hoci konanie o súkromnej obžalobe a konanie o subsidiárnej súkromnej obžalobe majú nepochybne podobnú povahu, nemožno bez príslušného odkazu jedného konania na druhé konanie uplatňovať rovnaké pravidlá na obidve odlišné druhy konania.

23 Fővárosi Bíróság konštatuje, že samotný maďarský zákonodarca uznal, že inštitút subsidiárnej súkromnej obžaloby je významný nástroj umožňujúci čeliť nečinnosti súdnych orgánov. Rovnako je nepochybné, že cieľom tohto právneho inštitútu je to, aby obeti bola priznaná skutočná možnosť domôcť sa súdneho rozhodnutia prostredníctvom stanoveného konania. Dosiahnutie tohto cieľa by však mohlo byť sťažené, alebo dokonca znemožnené, ak by obeti vystupujúcej ako subsidiárny súkromný žalobca nebolo umožnené vypovedať ako svedok, a ak by sama nemohla prostredníctvom vlastnej svedeckej výpovede predložiť dôkazy napriek tomu, že práve obeť je najčastejšie tou osobou, ktorá má vedomosť o dokazovaných skutočnostiach.

24 Rovnako je však potrebné uznať, že subsidiárny súkromný žalobca tým, že disponuje právomocami prokurátora, má pomerne značné práva. Vzhľadom na jeho právomoc

podávať návrhy má možnosť predkladať dôkazy. Navyše má právo predkladať svoje vyjadrenia.

25 Fővárosi Bíróság si kladie otázku o dosahu formulácie „reálne a primerané“ postavenie obete, použitej v článku 2 rámcového rozhodnutia a formulácie „možnosť, aby boli počas konania vypočuté a aby predložili dôkazy“, použitej v článku 3 tohto rozhodnutia, a pýta sa, či tieto formulácie zahŕňajú aj možnosť vnútroštátneho súdu vypočuť ako svedka obeť trestného činu v konaní o subsidiárnej súkromnej obžalobe.

26 Za týchto okolností Fővárosi Bíróság ako súd prvého stupňa rozhodol konanie prerušiť a Súdnemu dvoru položiť nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Majú sa články 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2001/220… vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu sa v konaní na základe subsidiárnej súkromnej obžaloby musí zabezpečiť možnosť, aby vypočul obeť trestného činu ako svedka aj v konaní o subsidiárnej súkromnej obžalobe?“

O prípustnosti

27 Ako vyplýva z bodu 10 tohto rozsudku Maďarská republika rozhodnutím vlády 2088/2003 z 15. mája 2003 vyhlásila, že uznáva právomoc Súdneho dvora na rozhodovanie o platnosti a výklade aktov uvedených v článku 35 EÚ v súlade s podmienkami stanovenými v článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ. Je nesporné, že predmetný

návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v súlade s týmto vyhlásením, a teda že Fővárosi Bíróság je súdom, ktorý je oprávnený obrátiť sa na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ.

28 Maďarská vláda sa domnieva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je napriek tomu neprípustný, keďže prejudiciálna otázka je hypotetická. Fővárosi Bíróság nesprávne konštatoval, že maďarský právny poriadok neumožňuje subsidiárnemu súkromnému žalobcovi vypovedať ako svedok v trestnom konaní. Na podporu svojho tvrdenia sa táto vláda odvoláva najmä na stanovisko trestného senátu Legfelsöbb Bíróság (najvyššieho súdu) č. 4/2007 zo 14. mája 2007, v ktorom sa uvádza, že „neexistuje žiadna právna prekážka, ktorá by v trestnom konaní bránila vypočuť ako svedka obeť trestného činu vystupujúcu ako subsidiárny súkromný žalobca". G. Katz sa navyše domnieva, že je nepochybné, že maďarské právo dovoľuje subsidiárnemu súkromnému žalobcovi byť vypočutý ako svedok v trestnom konaní.

29 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 46 písm. b) EÚ sa ustanovenia Zmluvy o ES týkajúce sa právomocí Súdneho dvora a výkonu týchto právomocí, ku ktorým patrí článok 234 ES, vzťahujú na ustanovenia hlavy VI Zmluvy o EÚ podľa podmienok uvedených v článku 35 EÚ. Z uvedeného vyplýva, že postup upravený v článku 234 ES sa bude uplatňovať na právomoc Súdneho dvora rozhodovať o prejudiciálnej otázke podľa článku 35 EÚ s výhradou podmienok upravených v tomto ustanovení (pozri najmä rozsudok z 12. augusta 2008, Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, Zb. s. I-6307, bod 36 a citovanú judikatúru).

30 Podobne ako článok 234 ES, aj článok 35 EÚ podriaďuje začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore podmienke, aby vnútroštátny súd „považoval rozhodnutie o prejudiciálnej otázke za nutné pre vydanie rozsudku", z čoho vyplýva, že judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa prípustnosti prejudiciálnych otázok položených podľa článku 234 ES možno v zásade preniesť aj na návrhy na začatie prejudiciálneho konania predložené Súdnemu dvoru podľa článku 35 EÚ (pozri najmä rozsudok z 28. júna 2007, Dell'Orto, C-467/05, Zb. s. I-5557, bod 39 a citovanú judikatúru).

31 Z uvedeného vyplýva, že domnienka relevantnosti prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnymi súdmi môže byť vyvrátená len vo výnimočných prípadoch, keď je zjavné, že požadovaný výklad ustanovení práva Európskej únie, na ktoré sa tieto otázky vzťahujú, nemá žiadnu súvislosť so skutočnosťou alebo s predmetom konania vo veci samej, alebo ak má problém výlučne hypotetickú povahu, alebo ak Súdny dvor nedisponuje informáciami o skutkových a právnych okolnostiach, ktoré by mu umožnili dať užitočnú odpoveď na položené otázky. S výnimkou týchto prípadov je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa výkladu aktov uvedených v článku 35 ods. 1 EÚ (pozri rozsudok Dell'Orto, už citovaný, bod 40 a citovanú judikatúru).

32 Z bodov 18 až 25 tohto rozsudku vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu opisuje základné skutkové okolnosti konania pred vnútroštátnym súdom, ako aj uvádza relevantné ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú priamo uplatniteľné, a vysvetľuje dôvody, pre ktoré vnútroštátny súd požaduje výklad rámcového rozhodnutia, ako aj spojitosť medzi rámcovým rozhodnutím a vnútroštátnou úpravou uplatniteľnou v danej veci.

33 Na rozdiel od tvrdenia maďarskej vlády nie je zjavné, že by nastolený problém vo vnútroštátnom konaní mal hypotetickú povahu, keďže je nesporné, že vnútroštátny sú zamietol návrh G. Katza byť vypočutý ako svedok v konaní o subsidiárnej súkromnej obžalobe v prejednávanej veci z dôvodu, že maďarský právny poriadok v uvedenej situácii toto právo výslovne nestanovuje.

34 Navyše nie je úlohou Súdneho dvora vyjadrovať sa v rámci prejudiciálneho konania k výkladu vnútroštátnych ustanovení a ani posudzovať, či výklad uskutočnený vnútroštátnym súdom je správny (k článku 234 ES pozri najmä rozsudok zo 14. februára 2008, Dynamic Medien, C-244/06, Zb. s. I-505, bod 19).

35 Z toho dôvodu je na prejudiciálnu otázku potrebné odpovedať.

36 Napriek tomu netreba vyhovieť návrhu G. Katza, ktorý žiadal, aby Súdny dvor rozšíril položenú otázku tým spôsobom, že rovnako preskúma, či z rámcového rozhodnutia vyplýva, že niektoré vyšetrovacie právomoci priznané prokurátorovi maďarským právom prislúchajú aj subsidiárnemu súkromnému žalobcovi.

37 Podľa článku 35 EÚ totiž oprávnenie predložiť návrh Súdnemu dvoru prináleží vnútroštátnemu súdu a nie účastníkom konania vo veci samej. Oprávnenie určiť otázky, ktoré majú byť položené Súdnemu dvoru, je teda vyhradené výlučne vnútroštátnemu súdu a účastníci konania nemôžu meniť ich obsah (pozri rozsudok Santesteban Goicoechea, už citovaný, bod 46).

38 Okrem toho odpovedať na otázky, ktoré položil G. Katz, by bolo nezlučiteľné s úlohou vyhradenou Súdnemu dvoru podľa článku 35 EÚ, ako aj s povinnosťou Súdneho dvora zabezpečiť vládam členských štátov a oprávneným subjektom možnosť predložiť pripomienky v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora vzhľadom na skutočnosť, že podľa tohto ustanovenia sa oprávneným subjektom doručujú iba návrhy na začatie prejudiciálneho konania (pozri rozsudok Santesteban Goicoechea, už citovaný, bod 47).

O prejudiciálnej otázke

39 Je nesporné, že osoba nachádzajúca sa v situácii G. Katza je obeťou v zmysle článku 1 písm. a) rámcového rozhodnutia, podľa ktorého je obeťou fyzická osoba, ktorá utrpela ujmu priamo spôsobenú konaním alebo nekonaním, ktoré je porušením trestného práva členského štátu.

40 Z článkov 5 a 7 rámcového rozhodnutia vyplýva, že toto rozhodnutie je zamerané na situáciu obete trestného činu, ktorá vystupuje buď ako svedok, alebo ako účastník konania.

41 Rámcové rozhodnutie neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by z jeho pôsobnosti vylučovali situáciu, keď obeť trestného činu v trestnom konaní, tak ako tomu bolo vo vnútroštátnom konaní, vykonáva právomoci žalobcu namiesto verejného orgánu.

42 Z odôvodnenia č. 4 rámcového rozhodnutia vyplýva, že obetiam trestných činov sa musí poskytnúť vysoký stupeň ochrany.

43 Podľa článku 2 ods. 1 rámcového rozhodnutia každý členský štát zabezpečí, aby obete mali reálne a primerané postavenie vo svojom trestnoprávnom systéme a uzná práva a oprávnené nároky obetí najmä v trestnom konaní.

44 Článok 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia všeobecne stanovuje, že každý členský štát zaručí obetiam možnosť, aby boli počas konania vypočuté a aby predložili dôkazy.

45 Z uvedeného vyplýva, že hoci sa obeť trestného činu, konajúca ako subsidiárny súkromný žalobca, môže domáhať postavenia, ktoré obetiam priznáva rámcové rozhodnutie, nič to nemení na skutočnosti, že ani článok 3 ods. 1 tohto rozhodnutia, ani žiadne iné ustanovenie rámcového rozhodnutia neupresňuje režim predkladania dôkazov uplatniteľný na obete trestných činov v trestnom konaní.

46 Je preto potrebné konštatovať, že síce rámcové rozhodnutie členským štátom ukladá jednak povinnosť zabezpečiť obetiam trestných činov vysoký stupeň ochrany, ako aj reálne a primerané postavenie v trestnoprávnom systéme, a jednak povinnosť uznať práva a oprávnené nároky týchto osôb a zabezpečiť, aby v konaní mohli byť vypočuté a prekladať dôkazy, ponecháva však vnútroštátnym orgánom širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o konkrétne podmienky realizácie týchto cieľov.

47 Aby však článok 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia nebol z veľkej časti zbavený potrebného účinku a aby neboli porušené povinnosti článku 2 ods. 1 tohto rozhodnutia, tieto ustanovenia v každom prípade predpokladajú, že obeť v trestnom konaní môže vypovedať a túto výpoveď bude možné zohľadniť ako dôkaz.

48 Je potrebné dodať, že rámcové rozhodnutie sa musí vykladať tak, aby boli rešpektované základné práva, z ktorých treba zdôrazniť najmä právo na spravodlivé súdne konanie tak, ako je upravené v článku 6 EDĽP (pozri najmä rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 59).

49 Vnútroštátnemu súdu teda prináleží zvlášť sa uistiť, že vykonávanie dôkazov v trestnom konaní, posudzované komplexne, neporušuje právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 EDĽP, tak ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva (pozri najmä rozsudky z 10. apríla 2003, Steffensen, C-276/01, Zb. s. I-3735, bod 76, a Pupino, už citovaný, bod 60).

50 Za týchto okolností je na položenú otázku potrebné odpovedať tak, že články 2 a 3 rámcového rozhodnutia sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu neukladajú povinnosť umožniť obeti trestného činu byť vypočutá ako svedok v konaní

o subsidiárnej súkromnej obžalobe, akým je dotknuté vnútroštátne konanie. Ak však takáto možnosť neexistuje, obeti trestného činu musí byť v každom prípade umožnené vypovedať, pričom túto výpoveď bude možné zohľadniť ako dôkaz.

O trovách konania

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom vnútroštátneho konania incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Články 2 a 3 rámcového rozhodnutia Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí v trestnom konaní sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu neukladajú povinnosť umožniť obeti trestného činu byť vypočutá ako svedok v konaní o subsidiárnej súkromnej obžalobe, akým je dotknuté vnútroštátne konanie. Ak však takáto možnosť neexistuje, obeti trestného činu musí byť v každom prípade umožnené vypovedať, pričom túto výpoveď bude možné zohľadniť ako dôkaz.

Podpisy